

Chiều Đang Xuống Ở Nơi Tôi Đang Ở

Chiều đang xuống, nắng lóa lên rồi tắt
rồi hoàng hôn một khoảnh khắc không lâu
rồi những nhà cao khép lại cửa lầu
rồi tất cả đi vào bóng tối...

Chiều như vậy, không ai chờ đợi
chỉ những trụ đèn vui vẻ với nhau
chỉ gió nhẹ bay cây cối thì thào
người ta có thể giới là trong nhà sum họp.

Bữa cơm chiều là đồng người ăn nhất
của một ngày tứ tán kiếm ăn
tiếng tv, tiếng nhạc trổ vang vang
gió bay qua hành lang hun hút gió!

Tôi không tả buổi chiều ở phố
phố dĩ nhiên là chỗ rất đông người
bên Mỹ này, ăn, ở có nơi
nơi người ở là nơi thường hiu quạnh!

Các trường học hình như cũng tránh
chỗ nhiều người cho con trẻ được ngoan
cũng ít ai tập thể dục ngoài đường
thường buổi sáng - công viên mới là nơi hò hẹn...

Tôi nghĩ đến ai ở quê nhà đang vén
tóc thề bay trên hai bờ vai
tôi làm thơ cho nét kẻ chân mày
tôi nói nhỏ: Buổi Chiều Đây Đang Xuống!

*Tôi hẹn trở về, ba mươi năm, đã muộn
nhớ quê nhà chiều khói lam lam lam...
Những bóng đèn có lẽ chẳng bận tâm
không chớp nháy dấu tôi đang chớp mắt!*

Trần Văn Lệ